

HÍRLEVÉL

Kis karácsony, nagy karácsony....

Mindig a fülemben cseng a régi dallam. Valamikor egész kicsi gyermekkoromban kúszott a fülemben a hangsor, talán már a legelső karácsonyi emléktöredékeknek része volt. Akkor még nem is nagyon tudtam – sőt, igazából elég sokáig nem tudtam – hogy a Kis-karácsony, tulajdonképpen létező ünnep, és a Nagykarácsony után van, vagyis újévkor. Emlékszem, ahogy énekeltük az utcán a falubensőséges karácsonyi fényei között sétálva a havas utcákon. A házak ablakain a karácsonyfák fényei pislákolnak a párás, zúzmarás ablaküvegeken át a friss esti utcákra. Emlékszem a helyenként az orromba kúszó bejgli és sütemény illatokra, amint a gyertya és a fenyő illataival keveredve vésődtek emlékeimbe. Öltöztünk, templomba mentünk, vacsoráztunk, énekeltünk, ajándékokat bontottunk ki. Gyertyát, csillagszórót gyújtottunk, és gyertyákat. Elektromos égősorokat kapcsolunk be, és ha kiégett benne egy égő, akkor órákig kerestük, hogy melyik az, mert a sorba kapcsolás miatt az egész nem égett, de ez is jó játék volt. Emlékszem, voltak „nehéz” karácsonyok is. Külön a család, fájdalmas konfliktusok elfojtott érzelmei, hiányérzet, lelki vagy testi nyomorúságok, pénztelenség és hideg. De valahogy ezek az emlékek elhalványodtak az idők folyamán. Az „édeskeserű” élmények keveredéséből mindig az „édes” emlékek az erősebbek nekem. De vajon mindenki így van ezzel? Hogy van az, hogy sokakban sötét árnyként jelenik meg a karácsony képe? Régi, elmúlt boldog érzések hiányaként felsejlő fájdalmas időszaként? Hiszen a hétköznapi forgatagában, a rohanásban még csak el tudjuk valahogy valamivel fedni a szeretet hiányának az érzését: munkával, hobbiival, vagy mindkettővel. De a

„szeretet” ünnepén sokan nem tudnak ünnepelni. Sőt, igazán szomorúan telnek ezek a napok, mert egész egyszerűen nincs mit ünnepelni.

Sokan gondolják azt is, hogy ha a „rég” karácsonyokat felelevenítjük, ha visszatérünk a „gyökereinkhez”, akkor sokkal boldogabbak leszünk. Igen, igaz az – ahogy a korábbi vásárnapjainkon tanulhattuk – hogy a hagyomány fontos. Az, hogy hogyan őrizzük meg a

ránk bízott dolgokat, az minket mér meg, minket gazdagít. De elég csak a hagyomány? Elég a régi életérzés felidézése ahhoz, hogy maradandóan boldog legyen a jelenünk? Jelen esetben a mostani 2013-as karácsonyunk? Azt gondolom ez önmagában kevés. Hiszen ha éppen a múlt felidézése az, ami fájdalmas emlékeket ébreszt, akkor máris belebuktunk. Az azonban, hogy a legtöbb embernél mégis a „jó” érzések az uralkodók karácsonykor, az azt jelzi, hogy valami fontos adalékanyag jelenlétében ez a „főzet” összességében finom lehet. De vajon mi ez az adalékanyag?

Nem elég pusztán az, hogy ez a „szeretet” ünnepe. A szeretet tulajdonsága az, hogy nem önmagára irányul. Aki szeret, az „valakit” szeret. Vagyis: szeretetközösség jön létre ember és ember között. Ha ez a szeretetközösség kerül a központba, máris érezhetően dimenziót vált a világ, más értelme – talán más értéke is – lesz az ajándéknak, mert szeretetből, figyelmesen ajándékozunk, és a lényeg nem az érték lesz, hanem az, hogy aki kapja, az örömmel vegye.

Gyülekezetünk negyedik vezetője elve a szeretetközösség. Ezt szeretnénk építeni. Mégpedig azért, mert ez az Isten országa.

Fontos, hogy közösségünk szeretetközösség legyen. Hogy tudjunk elsősorban szeretetközösséget vállalni, és építeni egymással. S hogy ez miért pont karácsonykor került elő témaként? Véletlenül. Vagy lehet, hogy mégsem... Hiszen a leghatalmasabb dolog a világegyetemben a karácsonyi történet, a történelmi karácsony „ajándéka”. Az Isten közösséget vállalt az emberrel ... szeretetközösséget ... emberré lett.

Kis karácsony, nagy karácsony,
Kisült-e már a kalácsom?
Ha kisült már, ide véle,
Hadd egyem meg melegébe.

Kis fenyőfa, nagy fenyőfa,
Kisült-e már a malacka?
Ha kisült már, ide véle,
Hadd egyem meg melegébe.

Jaj, de szép a karácsonyfa
Ragyog rajta a sok gyertya.

Itt egy szép könyv, ott egy labda.
Jaj de szép a karácsonyfa!

Kis karácsony, nagy karácsony,
Van-e kolbász a padláson?
Ha nincs a kolbász a padláson,
Nem ér semmit a karácsony.

Kezem, lábam, jaj, de fázik,
Csizmám sarkán jég szikrázik.
Ha szikrázik, hadd szikrázzon,
Azért van ma szép karácsony!

Béke szálljon minden házra,
Kis családra, nagy családra!
Karácsonyfa fenyőága,
Hintsél békét a világra!

Nagykarácsony éjszakája,
Krisztus születése napja,
Szűz Mária édesanyja,
Mely gondosan ápolgatja.

Hánka Levente

TARTALOM

Hálás szívvel	2
József	3
Életcélok	4
Nem vagy egyedül	5
Gyerekoldal	6
Női oldal	8
A legszebb ajándék	9
Karácsony	10
UTÓREZGÉS	12

„Hálás szívvel áldunk Téged, Istenünk...”

Edward Elgar, angol zeneszerző áhítatos énekének ez az első sora, amely gyülekezeti énekkarunk mottója. A tíz éve, 2003. december 13-án alakult Forrás kórus Hánka Lilla keresztemelési ünnepsége óta folytatja zenei szolgálatát.

Egyházi ünnepeken, konfirmandusok köszöntése alkalmával hallhattak bennünket gyülekezetünk tagjai.

Az édesanyákat köszöntöttük május elején, ahol szólóénekével legfiatalabb kórustagunk, Balázs Alexandra szerepelt. A Református Iskola és Óvoda tanérvzáró ünnepségén az énekszámokon kívül Hánka Levente nagytiszteletű úr és Szatmári Gábor presbiter-testvérünk által szuggesztíven előadott irodalmi szemelvények szí-

nesítették szolgálatunkat. Részt vettünk a Budai úti Nyugdíjas Közösségi Házban tartott áhítaton, ahol Bodóczki Anita hegedűszólójával kezdtük műsorunkat. Énekeltek Advent 2. vasárnapján a Szabadság téren, majd a hitmélítő imahétén.

Jelenleg 18 lelkes, az Úrhoz hűséges énekesből áll kórusunk. Próbáinkat csütörtökönként 18 órától tartjuk a Gyülekezeti Házban. Rendkívüli öröm számomra, hogy minden énekes testvér aktívan kiveszi részét a zenei szolgál-

latból. Fülöp Nelly a titkári teendőket látja el, Reggel Dóra és Szatmári Gábor hangszeres kíséretükkel teszik változatossá műsorainkat. Csibor Mária, Almádiné Rózsa Krisztina, Fülöp Nelly, Reggel Dóra énekszólistákra mindig számíthatok. Balázs Edit sokat segít a kották sokszorosításában, szervezési feladatokban.

Augustinustól származó mondás szerint kétszeresen imádkozik, aki jól énekel. Szeretnénk ennek szellemében folytatni munkánkat, hisszük, hogy a heti próbáink is imaként jutnak el Menygyei Atyánkhoz. Rohanó, zajos világunkban jó a zsoltáros szavaira gondolni: „...én nem jártam... erőmet meghaladó csodadolgok után. Sőt, lecsendesítém és elnémítám lelkemet.”/Zsolt. 131,1-2./ Köszönöm minden kórustagnak, hogy együtt dolgozhattunk. Kívánok áldott Karácsonyt, békés, boldog új esztendőt!

Györe Sándor
énekarvezető

József

„...Amikor Józsefet Egyiptomba vitték, megvásárolta őt az izmáeliectől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett és egyiptomi urának a házában élt. Látta az ura, hogy vele van az Úr és mindazt eredményessé teszi az Úr, amihez hozzáfog... Amikor az ura meghallotta feleségének a szavait, amelyeket neki mondott: Ilyen dolgokat tett velem a szolgád! – akkor haragra gerjedt. Fogta Józsefet az ura és abba a börtönbe vetette, ahol a király foglyait tartották fogva; ott volt börtönben. De az Úr Józseffel volt, hűséges maradt hozzá és kedveltté tette a börtönparancsnok előtt. A börtönparancsnok Józsefre bízta mindazokat a foglyokat, akik a börtönben voltak és ő dolgoztatta mindazokat, akik ott dolgoztak. A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert az Úr Józseffel volt és eredményessé tette az Úr, amihez hozzáfogott.” (1Mózes 39,1-5.19-23)

József élete, a mélységek és magasságok, mintául szolgálhatnak mindannyiunk számára több ezer év távlatában is. Azok az élethelyzetek, amikbe József került, velünk vagy ismerősünkkel is megtörtént, megtörténhet, megtörténhetett volna. Cseri Kálmán „József” című könyvében találóan megfogalmazza azokat a párhuzamokat, amikre érdemes odafigyelni. Fontos észrevenni, a fenti igeszakaszokban többször is olvashatjuk „*de az Úr Józseffel volt*”. Ezt József ismertetőjegyének te-

kinthetjük. Aki hisz Istenben, erre vágyik. Akik pedig még tagadják Istent, talán ők is titkon ezt remélik. József életében láthatjuk, milyen az élete az Úrral való közösségben. Sokmindent lehetne mondani József külső-belső, testi-lelki tulajdonságairól is, de ami mégis a legjellemzőbb: *az Úr Józseffel volt*. Az életéből a Biblia a viszontagságokról ír, azokról a helyzetekről, ahol saját maga is dönthetett volna másképpen. Belső világát a döntésein keresztül ismerjük meg. Hogy milyen szokása, ruhaviselete, hanghordozása, családja volt, utalt a múltjára és a következményekre. Józsefről megtudhatjuk, hogy magányos, jóképű és tehetős volt, és mivel apja elkényeztette, kényes is. De nagyon fontos, hogy Istenhívő volt.

Józsefet a testvérei kútba dobták, eladták rabszolgának, de kiemelkedik a pogány rabszolgák közül szorgalmával. Amikor Isten dicsőségére élünk, jobban viseljük a terheket, viszontagságokat. Nem is olyan fárasztó, unalmas a mindennapi „robotolás”, ha a szívünkben ott van az Isten. Akkor már nem is „robotolás”. József kiemelkedik a többi közül, de ármány folytán újra a mélybe kerül. Börtönbe jut, ahol mégsem keseredik el. Teszi, amit tennie kell. Dolgozik, de nem kedvetlenül, kelletlenül, hanem örömmel, mert az Úr vele volt. Isten jelenlétét nem az bizonyítja, hogy az övéi soha nem szűkölködnek, hanem az, hogy szükség idején is megtartja őket, a legnagyobb nyomorúság idején is benne bíz-

(Folytatás a(z) 4. oldalon)

va, a láthatókon túllátva a láthatatlan Istenben. Nem volt gondtalan élete Józsefnek sem, pedig vele volt az Úr. Cseri Kálmán sokat ír arról ebben a könyvében, hogy mik a jellemvonásai azoknak az embereknek, akikkel közösségben él az Úr. Ajánlom a könyvet mindenkinek, aki szeretne olvasni az Istennel való

közösség lényegéről. Annak is, aki felismeri a saját életében húzódó párhuzamokat, és annak is, aki ugyan még távol van Istentől, de szeretne áldássá lenni mások számára és keresi az utat Istenhez.

Marosi Roland

Karácsony

Adventi kis gyertya,
Lobogtatja lángját,
Így adja tudtunkra,
Hogy Jézus a Földön járt.

Díszítjük a fát,
Izgatottan várjuk,
Csengőszó hallatszik,
Jézus itt van nálunk.
(Török Livia 4.m)

Karácsony

Karácsony, karácsony,
Nagyon várom már,
Hiszem, hogy Urunk a földön járt.
Elhozza a szeretetet,
S megtölti a kis szíveket.

(Lugosi Dániel 4.m)

Karácsonyi vers

Karácsony, karácsony,
Csillagszóró a faágon,
Szórja szikráját széjjel,
Eljön Jézus az éjjel.

(Dávid Virág Maja 5.a)

Életcélok

Nekünk, keresztény embereknek, igazán nem szabadna, hogy problémát okozzon életcéljaink megfogalmazása, de a hétköznapi rohanásban bizony képesek vagyunk megfélekezni a magasabb eszmékről. Természetesen mindannyiunknak vannak céljai, szeretnénk Jézus képére formálódni, szeretnénk harag nélkül szeretetben élni, és persze szeretnénk nagyobb lakást, több pénzt, jobb munkahelyet. Ahány ember, annyiféle vágy, elképzelés mozgatja, és a mindennapokra bizony nehéz jó tanácsokat adni.

Céljainkról időnként kiderül, hogy nem tesznek boldoggá bennünket, hajszoljuk egy életet át, és ha megkapjuk, akkor kiderülhet, hogy félreismertük magunkat, nem is erre vágytunk. Hány lottónyertesről halljuk, hogy kisiklik az élete. A nagy célok valamiért csak ritkán adják meg, amire vágyunk: az örömet. Ha ezt a csalódást érezzük, valószínűleg a valódi célunk az volt, hogy kicsikarjunk életünkéből az örömet, boldogságot, nyugalmat és még ki tudja mennyi érzést. Az öröm azonban meglehetősen illékony, minél erősebben próbáljuk megragadni, annál gyorsabban kibújik a kezünkéből. Ha viszont nem célunk az öröm, elégedettség és egyéb érzések birtoklása, akkor jó eséllyel mégis megtapasztalhatjuk azt. Egy csillogó tekintet, hálás mosoly, és máris a kezünkben van az, amire vágytunk. Nem azt gondolom tehát, hogy nem fontos az elhivatottság és a belső meggyőződés, de céljaink kitűzésekor ne legyünk önzőek, mert bizony a végén hoppon maradunk.

Ha már nem magunknak teremjük gyümölcsöinket, akkor hol kamatoztassuk képességeinket? Az életünk események és lehetőségek sorozata. Sok minden történhet velünk, ellophatják a biciklinket, elveszíthetjük állásunkat, megbetegedhetünk, és meg is halunk. Meglehetősen védtelenek vagyunk számos történéssel szemben, ugyanakkor minden esemény lehetőségeket is rejt magában: odaadhatom a szomszéd gyereknek a már nem használt biciklit, meghívhatom vacsorára az állástalan ismerősömet, foghatom a haldokló kezét és vele együtt imádkozhatom. Mondhatnánk, hogy nem is kell olyan nagyon keresnünk mindennapi céljainkat, életünk mindig új és új feladatokat fog elénk tenni, kérdés, hogy felismerjük-e bennük a lehetőséget. Könnyen lehet, hogy megtaláljuk magunkban az irgalmas szamaritánust, Teréz anyát, Jézus természetének egy vonását.

Oláh Róbert

Soha nem vagy egyedül

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” (Zsid. 13:5)

A családban, melyben felnőttem, nem volt szokás Istenről beszélni, nem kereszteltettek meg gyermekkoromban, és imádkozni sem tanítottak meg. Amikor általános iskolás koromban megkérdeztem édesanyámat, hogy miről szól a hittan óra, amin az osztálytársaim nagy része ott marad tanítás után, a válasza csak annyi volt, hogy „egy apáca tart órát a vallásról, de az téged úgysem érdekelne, és egyébként is, nem örülsz, hogy egy órával előbb haza mehetsz, mint a többiek?”.

A középiskola alatt találkoztam férjemmel, akinek családja már akkor is élő hitű, aktív tagja volt a felső-nyáregyházi gyülekezetnek. Különös volt hitetlenként, egy materialista családból származóként szemlélni, hogy mennyire bíznak Istenben. Apránként választ kaptam az addig fel nem tett kérdéseimre Istennel kapcsolatban, és amikor csak tehettem, vasárnap délelőttönként eljártam velük a helyi templomba.

Amikorra befejeztem a középiskolát, megtanultam imádkozni, elég ismerettel és hittel rendelkeztem ahhoz, hogy a megkeresztelésemet és konfirmációmát, valamint az arra való felkészítésemet kérjem a lelkipásztortól.

Miután befejeztem a felsőfokú tanulmányaimat is, és elkezdtem dolgozni, még mindig az egyik volt főiskolai csoporttársammal laktam egy albérletben Budapesten. A karácsonyi ünnepek közeledtével ő hazautazott a szüleihez, és csak januárban tervezte a visszatérést. Mivel nekem dolgoznom kellett karácsony és szilveszter között, csak pár napra tudtam a családomat meglátogatni. A szentestét és karácsony első napját együtt töltöttük, azonban 26-án délután vissza kellett utaznom a fővárosba, hogy következő nap dolgozni tudjak menni.

A családom féltett, nem akart egyedül visszaengedni mondván: „egyedül leszel az egész lakásban”, „nem fogsz félni?”, „hogyan fogsz tudni elaludni?”, „még televízió sincs a lakásban”, „annyira veszélyes alakok járnak abban a nagyvárosban”, „valaki meg ne támadjon”, „olyan sok a tüntetés mostanában, nehogy összefuss egy bandával”, ... Hiába próbáltam nekik megmagyarázni, hogy minden a legnagyobb rendben lesz, Isten nem engedi, hogy bármi bajom is essen. De ők ezt nem értették, csak tovább aggodalmaskodtak.

Szerencsésen megérkeztem, és a családom félelmei közül egyik sem vált valóra. Csendesen megvacsoráztam. Miután minden dolgomat elvégeztem, leültem a karácsonyfa elé, és életemben először elgondolkoztam ennek az ünnepnek a jelentésén. Gyermekkoromban minden karácsony rohanással telt el. A családom dolgozott, késő délután értek haza, és akkor kezdtek hozzá a főzéshez és a fa feldíszítéséhez. Szinte szükséges rosszként kezelték. Az étkezés és az ajándékozás után kimerülten dőltek az ágyba, és mindeközben egyetlen szót sem említettek arról, hogy mit is ünnepelünk ilyenkor.

Ma már tudom, hogy Jézus születését ünnepeljük, akit Isten azért küldött e világra, hogy az Ő szenvedése által megszabadítson minket a bűneink alól. Nem a fényűző ajándékozás a lényeg, hanem az egymás- és Isten iránt érzett szeretet.

Lefekvés után azonnal békés, mély álom jött a szememre. Azon az estén nem voltam egyedül, annak ellenére, hogy rajtam kívül senki más nem tartózkodott abban a lakásban, hiszen Isten velem volt. Mindig velem van és lesz.

„Ne félj, mert veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.” (Ézs. 41:10)

Burián Nikoletta

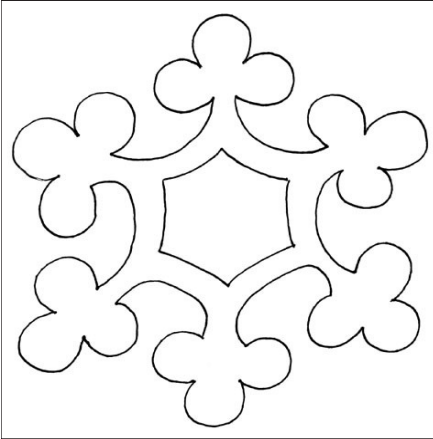
A kis Lilla mind-össze három éves volt, de már egy saját varázslatos kertje volt növényekkel, állatokkal, sok kis baráttal. Talán a kert szó becsapós, mert bár körül volt kerítve egy vidám kerítéssel, inkább emlékeztetett egy barátságos erdőre a sok fával és bokorral, mint egy szabályosan beültetett kertre. A tisztásokon virágok nyíltak, az ágakon mókuskok ugráltak, és még egy kis patak is futott a kövek között duruzsolva. Egy felnőttnek talán Lilla birodalma nem volt túl nagy, de a kislánynak

maga volt a világ. A növények és az állatok is szerették és szót fogadtak neki vagy kikérték tanácsait. Legeslegjobban pedig a nyusziakat szerette simogatni, mert a bundájuk selymes és nagyon könnyű megoldani a problémáikat. Példának okáért ha Olívia, a fehér hegyes fülű, megkérdezte Lillácskát, hogy szerinte egyen-e még egy sárgarépat, akkor Lilla bölcsen azt válaszolta: - Persze egyél nyugodtan még egy répat, majd utána szaladgálunk egyet! - Szaladgálásban pedig sosem volt hiány, gyakran verte fel vidám gyerek-kacaj a lombok árnyát.

Egyszer Lillácska séta közben azon kapta magát, hogy úgy érzi, valami nem stimmel. A növények mintha megváltoztak volna, mintha nem lettek volna olyan vidámak, mint eddig. Néhány nap múlva pedig már nem csak érezte a változást, hanem észrevette, hogy a növények elkezdtek sárgulni. Sürgősen összehívta a legjobb barátait, de ők sem tudtak válaszolni, hogy miért történik mindez. Végül meg-egyezték abban, hogy Lillácska megkérdezi az általában a gesztenyékben bujkáló jótündért, aki az álmát szokta vigyázni, mit lehet tenni ebben a bonyolult ügyben. Sorban kérdezte a földön fekvő gesztenyéktől: - Halló, van itthon valaki? - Végül a sokadik gesztenyénél megszólalt egy vidám hangocska: - Szia Lilla! Miért van szükséged a segítségemre? - Lilla elmesélte a növények problémáját, a tündér pedig azt javasolta, hogy keresse meg a csodatölcsér mögött megbújó ládikót és szabadítsa ki belőlük az érzéseket. - Három ládikó lesz és sorban kell kinyitnod őket. Nem minden érzést lesz könnyű elviselni, de máshogy nem tudunk segíteni a növényeken. - Miért? - kérdezte Lil-

*Ezüstfenyő, szép sudár,
Az erdőben kismadár,
Mókus, nyuszi körbejárta,
Körbejárta, úgy csodálta.*

lácska. - Tudod Lilla, amikor ezeket a növényeket elültették, akkor a növények gyökerei egymásba karoltak és megosztották egymással, amijük volt, nem csak a vizet, de pl. az érzéseiket is. Az utóbbi időben viszont egyre önzőbbé váltak, már nem segítik egymást, hanem mérgesek egymásra és egyre magányosabbak. Ez pedig senkinek sem jó. Segíteni kell őket megbékélni, ehhez kellenek a dobozok. Először nem lesz könnyű, de hidd el, minden sikerülni fog. - mondta a tündér.

Lilla összeszedte minden bátorságát, megkereste a ládikót a csodatölcsér mögött, és kivette az első dobozt. A dobozra az volt írva: HISZTI. Lilla ugyan még nem tudott olvasni, de egy bölcs mókus segített neki. - Ez nagyon fé-

lelmetes! - gondolta, de nem volt mit tenni, ki kellett engedni azt a szörnyű dolgot a dobozból. Ahogy a doboz kinyílt, a hiszti mindenkit hatalmába kerített: Lilla perelt és kiabált a nyuszikkal, a nyulak bömböltek, a mókusok a földhöz csapkodták magukat, a növények még sárgábbak lettek és láthatóan elhúzódtak egymástól. A hiszti hatása nehezen múlt el, és mindenki borzasztóan elfáradt. - Nem akarok soha többet hisztizni! - mondta Lilla és fáradtan támogatták egymást a barátaival. A növények is alig álltak a lábukon, muszáj volt összekapaszkodniuk, hogy ki ne dőljenek. Lilla pedig elővette a következő dobozt, és kicsit félénken nézte a bölcs mókus arcát, aki meghökkenten nézte az írást: ÖSSZEBUJI. - Nem tudom pontosan mit jelent ez a szó - mondta a bölcs, de Lilla szerencséjére nagy tapasztalattal rendelkezett e téren, és már nyitotta is a következő dobozt.

Az erdő először elcsendesedett, ahogy a mókusok, nyuszik, verebek mind megölelték egymást, de még növények is átkarolták egymást ágaikkal. Lillához kismókusok és kisnyuszik érkeztek nagy számban összebujira, de a békés ölelést hamarosan nevetés váltotta fel. Az egyik mókus orra elkezdte csiklandozni Lilla oldalát. A nevetés pedig terjedt, és az egész kerten végighullámozott a huncutság. Amikor a nevetés elült a növények határozottan zöldebbek voltak, mint korábban. - Az utolsó doboz még hátra van. - gondolta magában. A bölcs mókus olvasta fel a harmadik doboz tetején látható feliratot: SZERETET. Lilla elmosolyodott, és kinyitotta a dobozt. Bár a szeretetnek nem volt se színe, se semmilyen formája, mégis rögtön mindenki megérezte a jelenlétét. A gyökerek és ágak újra átkarolták egymást, és táplálékot szállítottak a gyengébbeknek és az árnyékban lévőeknek. Egy öreg tölgyfa mesélni kezdett egy magonc hársfának, de Lillácska már nem tudott figyelni, mert a sok teendő után elnyomta az álom. Az egyik fa szép ágát védően fölé hajtotta, hogy árnyékolja a délutáni nap erős sugaraitól, a mókusok pedig betakargatták, hogy nyugodtan tudjon aludni. Amikor Lilla felébredt, minden csodaszép volt. A fákon gyönyörű díszek voltak, a kis állatok pedig legszebb ruháikat vették fel. - Boldog Karácsonyt Lilla! - kiabálták vidáman.

- Lilla, Lilla! Ébredj! Karácsony van! - mondta anya, miközben megpuszilta a kislány arcát. Lilla kiszaladt a nappaliba, ahol megpillantotta a feldíszített karácsonyfát. Mielőtt a fához szaladt volna, felállt a kisszékre, és kikukucskált az ablakon: a kertet fehér hó fedte, és a nyuszik vidáman integettek az egyik bokor alól. Lilla a fához szaladt, és kibontotta az első csomagot. Egy ládikó volt benne. A ládikóban pedig dobozok. Az első dobozon pedig egy felirat. Lilla csak forgatta a dobozt, de apa segített elolvasni a szöveget: ELSŐ KÉPES BIBLIÁM. Lilla kibontotta a dobozt, és érezte, hogy valami fontos van a dobozban, valami, ami összeköti őt, anyát és apát. Valami, ami megfoghatatlan és mégis nélkülözhetetlen az élethez.

Szerinted mi bújhat el a dobozban: a HISZTI, az ÖSSZEBUJI vagy a SZERETET?

Oláh Anna, Oláh Róbert

1. Önazonosságom Krisztusban

Ki vagy te? Mit hiszel Istenről? Mi életed értelme és célja?

Ha mindig azt hiszed, amit mindig is hittél, mindig az leszel, aki mindig is voltál.

Milyen jó az is, hogy mi, emberek képesek vagyunk a fejlődésre és változásra!

Kell, hogy tudd, megértsd és megfogalmazd, **hogyan ki vagy Krisztusban**, mert az, aki vagy, meghatározza azt, amit teszel. Életünk körülményeihez való hozzáállásunkat, illetve az azokra adott reakcióinkat meghatározza tudatos vagy tudat alatti énképünk.

Aszerint élünk, amit magunkról tartunk.

Önazonosságtudat: Azok vagyunk, akiknek Isten tart bennünket. Nem az az alapja, hogy milyen ajándékaid vannak, mennyire vagy intelligens vagy szép, hanem hogy tudod, ki vagy valójában.

A LEGNAGYOBB DOLOG A FÖLDÖN AZ, HOGY ISTEN A BŰNÖSÖKET SZENTEKKÉ TEGYE.

Amit Istentől kaptunk Jézus Krisztus által:

Megigazulás

Róm 3:21-26 Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség.

Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködtek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kiti az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt. Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.

Isten megigazított minket kegyelemből.

Lehetetlen kiérdemelni vagy rászolgálni a megváltásra, csupán annyit tehetünk, hogy

elfogadjuk és hiszünk Jézusban. Ha Isten ránk néz, Jézus igazságosságát látja, mert mi teljes bocsánatot nyertünk.

Megváltás

Zsid 9:12 És nem bakok és tullok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.

Pét 1:19 Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynak, a Krisztusén:

Azt jelenti megszabadítani a rabszolgát az ára kifizetése révén. Jézus tettével megszabadított egyrészt a bűn büntetése, másrészt annak ereje alól.

Engesztelő áldozat

1 Ján 2:2 És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világért is.

4:10 Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.

A jóvátételi áldozat vagy kiengesztelés helyettesítő áldozat, az Isten igazsága érdekében szükséges. Isten igazságos, mert megbüntette a bűnt, de ő szeret is bennünket, akikért Krisztus meghalt.

Megbékítés

2 Kor 5:17-19 Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát; Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését.

Isten irántunk való szeretetéből, feláldozta Fiát, hogy igazaknak nyilváníttasson bennünket, s visszavezessen a Vele való harmonikus kapcsolatba.

Krisztus halála szolgáltatja az alapot a hívők egymás közti kibéküléséhez is. (Ef 2:11-21)

Megszentelődés

Róm 12:1-2 Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

Ha a hívő megigazult és megbékült Istennel a Szentlélek csodálatos folyamatot indít el

az életében, ez akkor kezdődik, amikor megtér és, akkor fejeződik be, amikor Krisztussal a mennyben megdicsőül. A Szentlélek ereje által új azonosságunk valóságát Isten a tapasztalás szintjére ülteti át a vele való kapcsolat során.

Megigazulás: örökre megszabadulunk a *bűnök büntetésétől* - múlt

Megszentelődés: megszabadulás a bűn *erejétől*, ne uralkodjon rajtunk - jelen

Megdicsőülés: teljesen megszabadulunk a *bűn minden formájától*. – jövő

Forrás :Gwynne Johnson: A szív elrejtett embere

A legszebb ajándék

A család karácsonyra készülődött. A kislány a hóesést nézte az ablakon át, az édesanyjára gondolt, aki elhagyta a családot egy másikért. A kislányt egy dolog foglalkoztatta csak, és nem hagyta nyugodni, ezért odament az édesapjához és ezt kérdezte:

- Anya visszajön hozzánk?
- Nem tudom Kicsim, nem tudom- felelte az apa.

A lány érezte, hogy az apja ezt fogja mondani és azt is tudta, hogy ez azt jelenti, hogy nem jön vissza az édesanyja, ezért szó nélkül bement a szobájába, és lefeküdt az ágyára. Magában az Úrhoz fohászzkodott:

- Istenem, idén karácsonyra nem kérek mást, csak azt, hogy jöjjön vissza anya!

Teltek- múltak a napok, és elérkezett december 24-e. A fát karácsonyi dalokat énekelve díszítették fel, de a lány nem érezte jól magát, valami vagy inkább valaki hiányzott neki. Este az ajándékot sem kellő lelkesedéssel bontotta ki, mert szüntelenül az anyját várta, de az nem jött.

Egy babát kapott, ami egyébként tetszett volna neki, de most nem érdekelte. Semmi nem tette boldoggá. Fásultan követte az édesapját a hóesésben, és magában imádkozott. Templomba mentek, az Úr házába, ahol a kérések meghallgattatnak, legalábbis a kislány így gondolta.

- Szerinted anya ott lesz? – kérdezte a kislány.
- Nem tudom Kicsim- sóhajtott a férfi és to-

vább ballagtak. A lány az édesanyjával közösen eltöltött pillanatokra gondolt, a süteménysütésekre, a kézműveskedésekre, a meghitt beszélgetésekre. Elfacsarodott a szíve, mégis elmosolyodott, majd ő is sóhajtott egyet.

- Valami baj van? – kérdezte az apukája. A lány megrázta a fejét, és csendben besétált a templomba. Leültek, a kislány a szemével az édesanyját kereste, de sehol sem találta.

- Nem hallgatott meg az Úr- kesergett. Már javában tartott az istentisztelet, amikor nyílt az ajtó, és belépett a lány édesanyja. A kislány hátranézett, és tekintette az édesanyja tekintetébe kapaszkodott. A nő leült, a kislány pedig gyakran hátrapillantott, hogy lássa a szeretett lényt. Már az Úrvacsora következett, amikor a lány egy papírt csúsztatott az anyukája kezébe. A papíron ez állt: „Ne félj, csak higgy” (Lukács 17.21)

A nő sírni kezdett, majd leült, a kislány pedig szorosan fogta az édesapja kezét, sétáltak a sorok között, de nem a helyükre ültek vissza, hanem a lány édesanyja mellé. A férfi megölelte hűtlen kedvesét, és magához vonta gyermekét is. Sokáig álltak így zokogva, majd együtt hazamentek. A lány hálát adott az Úrnak, hogy a legszebb ajándékot kapta idén karácsonyra.

Szendrei Viktória 5.c

Karácsony , a legszebb ünnepünk...

Füle Lajos: Ha nem született volna

Meggondolják-e vajon,
kik Karácsonyra várnak:
ha nem született volna,
nem volna bűnbocsánat.
Ha nem született volna,
nem várna örökélet.
JÉZUSÉRT hála, hála,
a Menny, s Föld ISTENÉNEK!

Mondjuk, hogy a Karácsony a Szeretet ünnepe, ajándékozás ünnepe stb. Gyermekeink örömmel verselnek, énekelnek, bontogatják az ajándékot, a felnőttek is örülnek.

Ilyenkor összejönnek a családtagok, hogy együtt ünnepelhessünk, örülhessünk egymásnak és az ajándékoknak. Igyekszünk örömet szerezni szeretteinknek. Ilyenkor igyekszünk szeretetben élni, pedig az év minden napján így kellene.

Mi emberek, az emberiség kaptuk Istentől a legnagyobb Ajándékot, a Megváltó Jézus Krisztust (csecsemő képében), aki lejött hozzánk, közénk , ajándékolva Önmagát értünk, a mi Örök életünkért. A betlehemi Gyermekekben Isten Szeretete öltött testet, amely minden szereteten túlrad.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Ő-bene, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16.)

Angyalok hirdették a betlehe-

mi pásztoroknak: „Ma született nektek a Megváltó”...

Isten úgy szeret minket, ahogy vagyunk, ajándékolva nekünk az Ő Egyetlenségét! Jézus Krisztus megváltott minket a bűn, a halál, a Sátán rabságából. Isten hozzánk, nekünk, ezért küldte el az egyszülött Fiát.

Kisbabaként jött közénk. Minden évben úgy ünnepeljük, mint Jézuskát, már több mint 2000 éve. Betlehemben egyszer született meg, de kérdés, hogy a mi szívünkben megszületett-e már? És növekszik is a lelkünkben?

Mert az Úr Jézus 2000-szer is megszülethetett volna, ha az „én szívemben nem született meg, mitsem használ nekem”!

Mert Isten, a mi Mennyei Atyánk teremteskor a szívünkben hagyott egy Istenformájú úrt, vágyat ültetve bele, hogy találjuk meg Őt. Mi mindenféleképpen próbálunk, de semmi mással nem tölthető be, csak Ővele, a Fiával, Szentlelke által. Csak akkor nyugszik meg a lelkünk, ha Őt befogadjuk a szívünkbe.

Akkor lesz békességünk, ha szeretet tölti be lelkünket, és túlcsordul belőlünk Isten szeretete felebarátainkra.

Akkor lesz örök Karácsonyunk, 'Szeretet ünnepe' minden napon.

Isten áldásos szeretete munkálkodik a szívünkben, hogy Ő a saját képére, hasonlóságára Krisztusivá formálhasson minket!

Szabóné Király Éva

Karácsony

Karácsony az év legszebb ünnepe,
Kis Jézus aznap megszületett.
Pásztorok és bölcsek látogatni mentek,
Aranyat, tömjént és mirhát vittek.
Angyal hozta a jó hírt a vendégeknek,
Csillagfény mutatta, hogy merre menjenek,
Vagyis így írta meg a Szent Biblia.

(Szeker Eszter 6.b)

Karácsony

Karácsony, karácsony,
Harmat van a faágon.
Karácsony, karácsony,
Krisztus születését várom.
Karácsony, karácsony,
Téli ruha van a fákon.
Karácsony, karácsony,
Kisült már a kalácsom.
Karácsony, karácsony,
A legszebb ünnep a világon.

(Molnár Marcell 6.b)

Karácsony

Karácsony, karácsony,
Ég a gyertya az ágon,
Krisztusom újra eljön,
Szeretettel várom.

Karácsony, karácsony,
Jaj, de nagyon várom,
Összegyűlünk a családdal,
Hogy a szeretet ránk szálljon.

(Kádár Dóra 6.b)

Karácsony

Karácsony este van,
A bűn tőlünk messze van,
Karácsony éjjelén,
Ragyog bennem a remény.

(Gál Gréta 6.b)

Karácsony

Karácsony, karácsony,
Csengő csilingel a szánon,
Lovak patája dobban a szélben,
Mégváltó imádság szál az éjben:
Krisztus megszületett.

(Kocsis Luca 6.b)

Karácsony

Karácsony, karácsony,
Jaj, de nagyon várom,
Krisztus megszületett,
Áldott ünnepeket!

(Kádár Dóra 6.b)

UTÓREZGÉS**Karácsonyi adok-kapok***Ökumenikus gondolatok a jó(tékony)ságról...*

„Jónak lenni jó” – szól Böjte Csaba jól ismert szlogenje, ami már évek óta emberek tíz-meg százazeit mozditja meg, s mozditja *ki* a mesterségesen kialakított, de sokszor önként vállalt lelki ketrecből, börtönből, ahová önmagát zárja be a mai kor embere, hogy aztán ne győzőn panaszkodni arról, hogy ő bizony mennyire, de mennyire be van zárva...

Igen, sokszor (*néha?*) elég egy szó vagy egy jól megfogalmazott mondat, hogy pillanat alatt leomoljanak az emberek közötti kőfalak, összetörjenek a rácsok, és *szabadnak* érezzük magunkat!

Kell persze az is, hogy az ilyen mondatok mögött ott legyen, létezzen, és fungáljon valaki, egy *hiteles* valaki, akiről már messziről lerí, hogy a sommás mondatot komolyan gondolta, s erre épp az ő *személye* a garancia...

Csaba testvér ilyen ember. És Csaba testvér bölcs ember is; nem véletlen, hogy nem úgy fogalmazott: „Jótekonynak lenni jó”... Mert bár szép dolog a jótekonyság, de ez a szó nem mindig, és nem minden fülnek cseng kedvesen; különösen, ha jótekonyságról beszélünk...

Tényleg! *Jó-e* az, aki *jótekonyság*? Az adakozás – önmagában – jóvá tud-e tenni téged, vagy a már *e/leve* benned lévő jóság visz arra, hogy *adj...*?... Csak karácsony előtti, különféle ország-ra-világra szóló akciókhoz tudsz kapcsolódni, vagy – teszem azt – nyár közepén is meghallod a kérő szót?

Röstelled-e a két filléredet odatenni – ha csak annyid van, mint a bibliai özvegyasszonynak –, vagy azt mondod: „megvárod”, míg lesz elég, amiből jó szívvel adsz...?... S a kérdések sorát még napestig folytathatnánk...

Például azzal, hogy jó-e, hogy ennyi jótekonysági akcióról hallunk az Advent heteiben? Nem jó, mert az jelzi: hazánkban még mindig számos, sőt *számtalan* ember szorul rá a *kevesek* segítségére... És jó, mert azt látjuk, hogy évről-évre egyre többen érzik fontosnak, hogy részei legyenek ennek a csodának... Mert ez *csoda*, akárhonnán is nézzük, és aki egyszer már belekóstolt ebbe a csodába, soha nem felejtí el az ízét...

És lehet reményünk arra, hogy ezt a csodát majdan „megirigylik” azok, akik egyrészt már ma is sokkal, de sokkal többet tudnának adni – de *most* még nem *adnak* –, másrészt letéteményesei lehetnek egy boldogabb kornak, amelyben évről-évre kevesebb embertársunkra kell aggódva néznünk télvíz idején, s együtt – jótekonyság nélkül – tudjuk megélni a *jóság szabadságát* és a *szabadság jóságát*, és egyáltalán: a **jóság jóságát**, Szabadítónk, a Jézus Krisztus születés-napján...

Áldott Karácsonyt!

Szatmári Gábor

HIRDETÉSEK

Bódás János: Bennünk szüless meg, Jézus!

Úr Jézus: sok vak szemnek
most is gyermeknek látszol,
mint akit foglyul ejtett
a betlehemi jászol.

Éltető erőd még a
világot át nem járja,
mert magadra hagy néped
hús templomokba zárva.

S mint magot, mely alszik
a homárban csírátlán,
elraktároztuk balgán
sok vastag Bibliában.

Jászolból, kőből, könyvből
lépj ki! Szüless meg bennünk,
hadd éljük a karácsonyt,
ne csupán ünnepeljünk!

Hullj a szívünkbe szent mag,
(most bűn van bennünk s rontás)
hass át rajtunk, mint égi
radioaktív forrás !

Hadd vigyük a világnak,
-mint annyi baj, láz éget-
jóakaratot, békét
s Istennek dicsőséget !

Kezek

Isten megteremtette az embert, és kezet adott neki. Kezet arra, hogy építsen, de az ember megtanult rombolni. Kezet adott arra, hogy simogasson, de az ember megtanult ütni. Kezet adott arra, hogy vigasztaljon, de ő bánt. Isten kezet adott, hogy az ember adjon, és ő megtanult lopni. Arra adott kezet, hogy hívjon, és az ember elutasítja magától a másikat. Kezet adott arra, hogy fölemeljen, és ő sokszor tétlen marad. Kezet adott, hogy azzal az ember az életet óvja, és ő megtanult ölni. Kezet adott, hogy imádkozzon, és ő megtanult átkozni.

Ezért Isten adott Valakit, akinek a keze: simogat vigasztal ad hív fölemel áld De a többi kéz átszegezte az Ő kezét: a katonák keze, Pilátus keze, a tanítványok keze, a mi kezünk, a te kezed, az én kezem.

Szerző: Istenmorzsák

A reggeli áhítatok MINDEN HÉTKÖZNAPON, ½ 9-től a Gyülekezeti Házban.

Keresztyén Kurzus 1. Keresztkérdések – Vasárnaponként 17.00 órától.

Keresztyén Kurzus 2. Céltudatos élet – Kedd 17.00 órakor.

Vasárnap délelőtti istentisztelet 10 órakor a Gyülekezeti Házban.

INTERNETES WEBOLDALUNK: <http://cegled.nagytemplom.hu>

A Sztárai kórus próbáit hétfőnként 17 órakor tartja a Bazársorban

A Forrás Énekar csütörtökönként este 18 órakor tartja próbáit.

IFI szombatonként 17.00 órától a Kisteremben

HAVONTA: Cursillós csoport: minden hónap utolsó szerdája 18.00 óra

Filmklub minden hónap első péntekjén 18.00-tól

**Családi Klub vetítéssel, gyermekmegőrzéssel minden hónap 3. péntekjén 18.00 tól
(Idősebb testvéreinket minden alkalom után egyeztetés szerint hazaszállítjuk)**

HIVATALI ÓRÁK: Hétfő-Péntek 9⁰⁰-12⁰⁰

NAGYTEMPLOMI HÍRLEVÉL

A CEGLÉD NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUSOK
HÍRLEVELE

Felelős szerkesztők: Hanka Levente lelkipásztor
A gyülekezeti újság szerkesztőbizottsága
Felelős kiadó: Kovács László Ernő gondnok

T:(53)-311-340;

Web: cegled.nagytemplom.hu

ceglednagytemplom.ref@gmail.com

Nyomdai kivitelezés: Cegléd-Nagytemplomi
Református Egyházközség